

[Fisker.]

tænke sig en Forhandling med Venstre med det Formaal at ophæve den ganske urimelige Nedsættelse af Skatten til Formuer, der var anbragt tilfredsstillende eller maaske endogsaa særdeles tilfredsstillende; men Venstres Ændringsforslag er, hvad der allerede er sagt fra denne Plads, aldeles ikke egnet til Forhandlingsgrundlag. Det fører jo Lettelsen op til en Afkastning paa 5 pCt., hvad der ikke, synes jeg, er megen Mening i paa et Tidspunkt, hvor Sparekasserne begynder at forberede en Nedsættelse af Indlaansrenten, maaske til 3½ pCt. Men tillige vil Ændringsforslaget, hvis det gennemføres, betyde en Forøgelse af den samlede Nedsættelse i Stedet for en Formindskelse, saaledes som det ogsaa fremgaar af den Forhandling, der er ført. Naturligvis er der ingen Mulighed til Stede for at opnaa en Forhandling med Resultat for Øje, naar Partiet Venstre samtidig med, at det søger den begaaede Fejl reduceret paa et Omraade, forøger Fejlen paa et andet.

Det forekommer mig i det hele ganske haabløst sagligt at motivere denne Million-gave til Landets Formueejere. Den har en afgjort politisk Karakter, der træder stærkere frem, efter som Lovens Virkninger klarlægges. Det, der skete i 1927, var fra Venstres Side en overordentlig stærk Indrømmelse til de konservative Skattesynspunkter, og der kunde jo være Grund til, da de politiske Forhold er ændret, at spørge, om Partiet Venstre eller Dele af Venstre fremdeles mener at burde fastholde dette Skridt til højre. Jeg har Grund til at tro, at der paa et vist Tidspunkt under Forhandlingerne i Udvalget har været nogen Mulighed for, at Venstre kunde orienteres paa et andet Grundlag end hidtil. Men jeg maa beklage, at ved Lovforslagets endelige Behandling i Udvalget og ved Betænkningens Afgivelse har man ikke givet dette Udtryk.

Under Forsøget paa at begrunde Formueskatteløttelsen sagligt har man ogsaa henvist til Beskatningen i andre Lande. Der er for det første hertil at sige, at Beskatningen af Indkomst og Formue maa bedømmes under eet for at kunne foretage en tilstrækkelig holdbar Sammenligning af Skattetrykket, og at Beskatningen af Indkomsten her i Landet ikke ligger højere, men endogsaa i mange Tilfælde lavere end den Skat, hvormed en Række af vore Nabolande beskatter store Indkomster. Dertil kommer, at selve Formuebeskatningen som saadan, da man i 1927 gennemførte

Nedsættelsen, højst alt i alt var ca. 3 promille af den samlede Formue her i Landet og ca. 1 pCt. af Indkomsten. Paastanden om, at Kapitalbeskatningen er naaet en saadan Højde, at der i Beskatningsøjemed er Tale om Kapitalforbrug, har derfor ikke, naar man tager Beskatningen som Helhed, noget paa sig. Det er en Paastand og kan kun blive en Paastand. Hvad nu angaar Spørgsmaalet om Skattetrykkets Størrelse i andre Lande sammenholdt med Skattetrykket her, maa man selvfølgelig være opmærksom paa, at man f. Eks. i vore to Nabolande, Sverige og Norge, foruden Formueskatten til Staten har kommunal Formuebeskatning, og at man i Frankrig, England og U. S. A., der meget ofte nævnes som Lande, der ingen Formuebeskatning har, til Gengæld ved Beskatningen af Indkomsten beskatter Formueindtægter væsentlig haardere end anden Indtægt. I Frankrig f. Eks. har man en særlig Kapitalrenteskat, der kan gaa op til 18 pCt.

I det hele taget er Spørgsmaalet om Kapitalflugt i denne Forbindelse tilstrækkelig belyst ved Udtalelser af Ministeren ved Lovforslagets første Behandling, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal her blot henvise til, at i de 5 Aar, vi havde Loven af 1922, udgjorde Skatteydernes samlede Formue her i Landet følgende Beløb: 10,6, 10,3, 10,5, 10,7 og 10,6 Milliarder. Hvis denne Lov havde været saa urimelig for Formueejerne og saa farlig for Opsparingen, som man nu fra visse Sider gør den til, vilde det selvfølgelig have vist sig i Opgørelserne over Formuernes Beløb. Men det har altsaa ikke været Tilfældet, Opgørelserne udviser nærmest det modsatte heraf og tillige, at Antallet af meget store Formuer nu er langt større end f. Eks. før Krigen.

Det forekommer mig da, at der er al mulig Grund til nu at søge denne kostbare og ganske urimelige Forøring til nogle af de i Forvejen bedst stillede Personer anvendt til andre og mere paakrævede Formaal. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte ved Lovforslagets anden Behandling, at han ikke kunde vide, hvad disse Penge skulde anvendes til, hvis Formueejerne maatte give Afkald paa dem. Det burde det ærede Medlem dog vide, thi det er udtalt bl. a. i Aabningstalen ved Samlingens Begyndelse, at Regeringen for at kunne gennemføre bedre Vilkaar for Samfundets vanskeligst stillede, derunder de gamle og Invaliderne, maatte gøre Krav paa, at denne Gave til Landets Velhavere blev inddraget i Statskassen. Men det ærede Medlems Udtalelser giver mig Anledning til endnu en Gang inden